

A pedagógus-mozgalom folytatódik (?)

LÁTÓSZÖG

Előző lapszámunkban (ÚPSZ 2016/1-2) beszámoltunk a pedagógus-mozgalom eseményeiről. Azt gondoltuk, ebben a lapszámában folytatjuk a történetek elbeszélését. Sajnos, ezt nem tehetjük, mert ami látható volt, az már nem azonos azzal, ami történt, történik. Volt március 30-án egy kétórás tanári engedetlenségi akció, április 15-én figyelmeztető sztrájk a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezete szervezésében, majd 20-án egész napos sztrájk a Pedagógusok Szakszervezete kezdeményezéséért. Abból azonban, hogy mind-

ezek ellenére (vagy éppen miatt) a mozgalom elcsendesedni látszik, semmi nem következik. Hogy megértsük a történetet, tudnunk kellene pontosan, mi zajlik az EMMI szervezte Köznevelési Kerekasztal szakmai bizottságában, s erről beszámol ugyan a Herman Ottó Gimnázium harmadik nyílt levele, s ennek hitelében nincs okunk kételkedni, voltak nyilatkozatok a kormányzat oldaláról is, ezeknek is hitelt adnánk, de ez mégiscsak kevés. Már csak azért is, mert nincs köztük összhang.

„A Kerekasztal működését az állami média sikeres folyamatként mutatja be, de sajnos ezt sem mi, sem a korábban általunk is megkérdőjelezett Nemzeti Pedagógus Kar elnöke sem tudja megerősíteni. Bár a problémákat korrekt és határozott módon elemzik – különösen hálásak vagyunk a gyakorló igazgatóknak az őszinte, konfliktusokat is vállaló kiállásukért –, és a Hivatal képviselői meghallgatják a kritikát, mégis védik az általuk kialakított jelenlegi szabályozást, így a folyamat nagyon-nagyon lassú.

Jellemző példája az események folyásának az elmúlt hetek KLIK-kel kapcsolatos bejelentéseinek és azok cáfolatainak, alapvető módosításának talán mindenki által ismert története, ami számunkra azt jelenti, hogy teljes a zűrzavar a fenntartás terén (is).

A munkacsoportokban ugyancsak nagyon lassan haladnak a tárgyalások: egy-két-három hetente 2-3 órát tárgyalnak mindössze, nagyon kevés a napirendi pont, és bizony a keynes kérdéseket tolja a kormányzat. Így például a Pedagógus Foglalkoztatási Munkacsoport az egyik sarkalatos kérdésről, a tanárok kötelező tanítási óráinak számáról még egyáltalán nem tárgyalt.”¹

¹ A Miskolci Herman Ottó Gimnázium nevelőtestülete, 2016. április 20. (<http://www.boon.hu/a-hermanosok-harmadik-nyilt-levele-avagy-hol-tartunk-most/3049415>)

A Civil Közoktatási Platformban folyó munkáról azonban még ennél is kevesebbet tudunk. Próbáltam az interneten tájékozódni a tanári kritikái álláspontokról, tervekről, az a helyzet azonban, hogy szinte semmit nem találtam a felhívásokon és követeléseken túl. Hónapok teltek el, és egyetlen nyilvános szakmai pedagógus konzultációnak nem akadtam nyomára. Se iskolák honlapjain, Facebook oldalain, se közösségi oldalakon. Tulajdonképpen kénytelen vagyok ennek a párbeszédnek a ki nem alakulását a mozgalom egyik fájó kudarcának tekinteni, annak ellenére, hogy nagy tanári szellemi aktivitást, persze, eleve nem lehetett várni, hiszen a mozgalom egyik követelése épp a tanári terhek csökkentése. Mégis, azt gondolom, a nyilvános követelések a tanárok vitái, pontosításai, értelmezései, szakmai aktivitása, szakmai önszerveződése, önkritikára való elszántsága nélkül csak rosszul teljeshetőek.

*A továbbiakban rovatunkban két írás következik. Az első **K. Nagy Emeséé**, aki még az előző számunkban megjelent körkérdésre ad választ, a második **Horányi Gáboré**, az egyetlen olyan kollégáé (bár remélem, ebben tévedek), aki tanárként, iskolaigazgatóként, iskolája honlapján érdemben reflektált a tanári mozgalom eseményeire. Jegyzeteire egy olvasónk hívta fel a figyelmünket.*

Azt gondolom, iskolaügyünk aktuális gondjai elég súlyosak ahhoz, hogy a tüzoltással együtt elkezdődjék az évtizedek óta rendezetlen kérdésekre a válaszkeresés. Talán egy pedagógus parlamentet kellene választanunk (már működhetne, ha bármelyik félnek eszébe jut, hogy a köznevelési konzultációkon – melyek a mozgalom láthatatlanul maradt következményei és számomra legigéretesebb eseményei voltak – képviselőket válasszon, s talán fel is vetődik javaslatként, ha a Nemzeti Pedagógus Kar, a nagy szakmai szervezet, súlyos legitimációs deficitje miatt nem volna oly nagyon és oly kevésbé létező), ami felhatalmazást kapna a szakértői javaslatok elbírálásra, javaslatételre, elutasításra, egyeztetésre közoktatásunk alapkérdéseiről. Hiszen demokráciánknak mindmáig csak burka van, ma már talán az is mondhatjuk, hogy csak kérge, ellenben az, amit a demokrácia jelentene, még a demokráciák korszaka előttről, hogy minden szakma erős szerveződésekben él, mert másként nem élhet, ezzel teremtve meg a demokrácia társadalmi alapszövetét, nos, ezek a szerveződések nincsenek sehol. (A civilek elszigetelt, elszigetelődött kis körei inkább csak ennek a hiánynak a bizonyítékai.)

Takács Géza